

Acest roman este o ficțiune: cu excepția câtorva personalități publice și a unor opere citate pentru a crea un context, personajele și evenimentele sunt, în întregime, rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu nume, caracteristici fizice și profesionale ale unor persoane reale este pur întâmplătoare.

Andrea de Carlo

MINUNEA IMPERFECTĂ

Unu

În dimineața zilei de 18 noiembrie 2015, în întregul canton Fayence, din departamentul Var, regiunea Provența-Alpi-Coasta de Azur, a avut loc o pană de curent. Incidentul a cauzat probleme întregului sistem de transport, telecomunicațiilor, difuzării emisiunilor radio-TV, conservării alimentelor, sistemelor de securitate, rețelelor informatice și activității comerciale a diverselor firme, inclusiv celei a gelateriei La Merveille Imparfaite¹, situată la începutul aleii pavate ale cărei scări coboară, din rue Saint-Clair, înspre piața din fața bisericii.

Cu doar câteva minute înainte, Milena Migliari, vânzătoarea de înghețată, se afla în ușa gelateriei și se gândea că nu avea de ce să se uite la calendar ca să își dea seama că sezonul turistic se încheie de ceva timp. Acest lucru se făcea simțit în aerul nemișcat, în care păreau să fi rămas suspendate ecourile râsetelor, strigătele, privirile, freamătul pașilor și sunetele camerelor de fotografiat care puteau fi auzite la sfârșitul verii. Ajungea o aruncătură de ochi către strada principală, după colț, ca să vezi cât de rar treceau automobilele pe sub arcada clădirii municipale, pe care scria *Hôtel de Ville*², pe sub obloanele sale de un albastru pal, pe sub drapelul francez și cel al Uniunii Europene și pe sub ghivecele cu mușcate, acum ofilite, ca să iasă apoi pe partea cealaltă, pe lângă vitrinele restaurantelor, ale brutăriilor și ale agențiilor imobiliare, îndreptându-se apoi spre Mons,

¹ Minunea imperfectă (n.red.)

² Primărie (în lb. franceză în original) (n.red.)

sau Tourettes, sau Callian, sau cine știe încotro. Era o răcoare nesigură, amestecată cu un curent de aer cald abia perceptibil, dar persistent; cerul era de un albastru șters, care părea că nu se hotărăște să lase loc cenușului. În tăcerea generală se auzeau doar ciocănitul sacadat al uneltei unui muncitor care lucra pe una dintre străzile din apropiere și zumzetul radioului din laborator.

Dintr-odată, luminile din gelaterie și sunetul radioului se stinseseră; nu se mai auzeau decât acele lovituri de ciocan ritmate. Milena Migliari privi în jur, intră în gelaterie, se uită perplexă la asistenta ei, Guadalupe, care se afla în spatele tejghelei, și se duse în laborator: până și băzâitul hipnotic și liniștitor al congelatoarelor dispăruse. Se întoarse și ieși, îndreptându-se spre strada principală; după doar câțiva pași, își dădu seama că întregul ținut rămăsese fără curent.

Echilibrul înghețatei este unul instabil prin definiție, deși trebuie să treacă mult timp înainte să se deterioreze în așa măsură încât să nu mai poată fi recuperată. Atunci când se confrunta cu echilibre instabile, pe Milena Migliari o încerca mereu un amestec de neliniște și fascinație. Poate că această senzație avea de-a face și cu povestea ei personală, așa cum susținea Viviane, cu faptul că nu avusese niciodată relații de familie solide, că nu se simțise niciodată legată de un loc anume. Dar, de data aceasta, era vorba despre munca ei: de ingrediente alese cu o grijă infinită, de proceduri dezvoltate de-a lungul timpului, de aparate costisitoare la care încă mai avea de achitat rate, de un bilanț care trebuia calculat.

Așa că acum face un efort conștient să nu se agite, să aștepte încrezătoare revenirea curentului. Se uită la ceasul de pe perete, care, din fericire, funcționa cu baterii, și calculează: în vitrinele frigorifice, înghețata poate rezista două ore sigur, ba chiar trei, luând în calcul temperatura de afară. Începe să pâlăvrăgească cu Guadalupe, se duce din când în când în laborator să arunce o privire la aparatul de mixare, la cuvele de maturare, la congelatorul discontinuu, la frigiderul cu temperatură pozitivă pentru materiile prime: toate sunt oprite. Nu se vede nici măcar o luminiță aprinsă, nu se aude băzâitul

niciunui ventilator. Neliniștea o biruie și o împinge să ia telefonul. Sună la compania de electricitate și la primărie, ca să obțină informații; dar îi răspund doar roboți sau ființe umane incredibil de dezinformate, cu replici vagi și nepăsătoare, care nu o liniștesc deloc, ba, din contră.

Milena Migliari iese din nou în stradă, se duce să vorbească cu doamna de la brutărie, despre care știe că este la fel de îngrijorată ca ea, și clatină din cap. Se duce la agenția imobiliară de alături: două dintre angajate sunt fermecate de ecranele celularelor lor, iar o a treia telefonează ca să primească informații pe care nu reușește să le obțină. Se întoarce în gelaterie, încearcă să se calmeze, o ascultă pe Guadalupe, care îi povestește despre ziua de naștere a verișorului ei din Quetzaltenango, la care a participat pe Skype. Din cinci în cinci minute se uită la ceasul de pe perete și se duce să controleze laboratorul. Încearcă din nou să sune la compania de electricitate, la primărie: nimic. Se plimbă în sus și în jos, de la contorul electric la laborator, de la laborator la contorul electric, cu celularul la ureche și cu inima bătându-i tot mai repede la gândul că cine știe când are să revină curentul, iar între timp, temperatura din aparatele frigorifice va atinge un punct din care nu va mai exista cale de întoarcere. Nu se întâmplă nimic, așa că, înainte ca situația să se precipite, ia o hotărâre: îi cere lui Guadalupe să o ajute să umple conuri și pahare cu înghețată și să le împartă tuturor trecătorilor.

Dar sezonul turistic s-a încheiat de ceva vreme: pe străzile orașului vechi trec doar câte o bătrânică cu o plasă de cumpărături, câte un muncitor nord-african care parcă umblă pe furiș, câte un cuplu de turiști nordici cu capul în nori sau câte un comerciant îngrijorat, care încearcă să priceapă ce se întâmplă. Dacă pana de curent ar fi avut loc în iulie sau în august sau chiar și în septembrie, ea și Guadalupe ar fi reușit să scape de toată înghețata pe care o aveau în vreo jumătate de oră și și-ar fi făcut și publicitate. Dar, în situația de față, aproape că trebuie să se roage de puținii trecători să accepte în dar un con sau un pahar. Are parte de chipuri

perplexe, priviri lungi, frunți ridicate, pași iuțiți: incredibil cum faptul că oferi ceva pe gratis îi face pe oameni bănuitori. Ca să îi convingă, trebuie să le zâmbească, să își miște capul și brațul într-un mod liniștitor, să explice că nu le cere în schimb nici să doneze sânge, nici să adere la vreo sectă religioasă. Dar lucrurile avansează atât de lent, încât după o vreme se întoarce în gelaterie, se apucă să umple caserole de jumătate de kilogram și le duce în agențiile imobiliare, în magazinele de obiecte care imită artizanatul provençal și în restaurante. E o situație ușor amuzantă, întrucât vara este asaltată, în fiecare zi, cu cereri pe care nu reușește să le îndeplinească și este obligată să le explice de nenumărate ori că producția ei este limitată, că procesarea este lentă și complexă, că poate servi doar un anumit număr de persoane o dată. Acum, în schimb, cu pana de curent și golul sezonier, nimeni nu pare să se entuziasmeze văzând încântătoarea culoare galben-roșiatică a aromei de fructe de pădure, maroniul auriu al jujubei din Montauroux, verdele vibrant al agrișelor din Mons. Într-adevăr, vreo două persoane îi mulțumesc, dar, de cele mai multe ori, ai zice că oamenii îi fac ei o favoare luând o caserolă pentru care, până în urmă cu două luni, erau dispuși chiar și să sară la bătaie. Apoi, când le explică cu o oarecare insistență în voce că înghețata trebuie mâncată rapid, ca să nu își piardă consistența ideală, o privesc de parcă ar avea de-a face cu o ciudată, cu o persoană cu preocupări nelalocul lor într-un moment dificil pentru toată lumea.

Milena Migliari se întoarce în gelaterie, mai dă câteva telefoane inutile, mai primește câteva răspunsuri inutile. Verifică temperatura din recipientele din vitrină cu termometrul cu infraroșu, care, din fericire, funcționează tot pe baterii: -10°C. Încă e bine, dar e limpede că va continua să crească. Își imaginează deja cum învârte o lingură nefericită în mici băltoace de diverse culori și se uită disperată la Guadalupe. Nu e vorba doar despre o pierdere iminentă a

înghețatei, ci despre un sentiment de dezintegrare mult mai extins, care pare să se reverse și asupra propriei vieți.

Sună telefonul. Tresare și răspunde, nevenindu-i să creadă că una dintre entitățile surde pe care le-a apelat în zadar ar fi putut lua inițiativa să o informeze despre starea lucrurilor. Își pune receptorul la ureche, iar mâna îi tremură ușor, din pricina agitației.

– Alo?!

– Sunteți La Merveille Imparfaites, din Fayence? Gelateria?

Vocea de femeie de la celălalt capăt pare un pic aspră, din cauza zgomotului de fond al unui automobil aflat în mișcare.

– Da, ce doriți?

Milena încearcă să adopte un ton profesional, dar, în acele împrejurări, nu prea reușește.

– Tocmai ce am citit lucruri incredibile despre înghețatele dumneavoastră.

Vocea are un ușor accent străin, chiar dacă stăpânește cu desăvârșire limba franceză.

– Păi, mulțumesc!

Milena nu știe dacă să se simtă alinată la gândul că munca ei este apreciată, sau îndurerată de faptul că, peste puțin timp, aceasta se va topi chiar sub ochii ei.

– „*Milena Migliari, italiancă strămutată pe pământ francez, surprinde cu o sensibilitate și perspicacitate miraculoasă chintesenta ingredientelor riguros naturale, locale și de sezon și le oferă celui mai fin cunoscător în cupe și conuri inegalabile, în culori când delicate, când vibrante și pitorești...*“

Îi este limpede că interlocutoarea ei citește din articolul pe care l-a scris acel Liam Bradford, cel care are un blog pe teme de gastroonomie, și care s-a întâmplat să treacă pe acolo în iulie, rămânând foarte entuziasmat de aroma de caise roșii din Saint-Paul, de cea de prune, numită Noapte Albastră în Turrettes, și de cea de cremă de lapte din Montauroux.

– Păi, fac și eu tot ce pot... spune Milena, pentru că i se pare că ar trebui să spună ceva, dar, dintr-odată, se simte ca o proastă.

Se gândește din nou la momentul în care a citit recenzia pe calculatorul de acasă. În articol apărea și o fotografie de-a ei, împreună cu Guadalupe, în spatele tejghelei, amândouă având niște priviri de infractoare căutate de poliție. Se gândește cum s-a simțit atunci, pe de o parte, mulțumită și, pe de altă parte, derutată de faptul că rezultatele ei, izvorâte din instinct și din experimente, erau traduse în cuvinte oarecum străine.

– *We said tomorrow, that was the bloody agreement! No, no, no, Friday is too late, for God's sake!*¹

Vocea de la telefon i se adresează altcuiva din mașină, pe un ton neașteptat de agresiv, încât pare să fie cu totul altă persoană.

Milena Migliari face o strâmbătură spre Guadalupe, în sensul că nu are idee cu cine vorbește.

– Mă scuzați. Vocea i se adresează din nou ei, din nou în franceză, din nou pe un ton amabil, chiar dacă nu chiar ca la început. Livrați înghețată și la domiciliu?

– Depinde.

Milena e luată prin surprindere și puțin distrasă de Guadalupe, care continuă să o privească întrebătoare.

– De ce anume depinde?

Vocea pare a fi pe punctul de a-și pierde răbdarea inclusiv cu ea.

– De cât, unde și când o vreți.

Milena se gândește că, de fapt, în clipa aceasta ar fi dispusă să străbată și câteva zeci de kilometri chiar și pentru a livra o singură caserolă de jumătate de kilogram. Acest fapt i-ar da senzația că a reușit să salveze măcar ceva de la o dezintegrare generală.

– Aș dori zece kilograme. În Callian. Rapid.

¹ Am spus că mâine, așa convenisem, ce naiba! Nu, nu, vineri este prea târziu, pentru numele lui Dumnezeu! (în lb. engleză în original) (n.red.)

Într-adevăr, sub glasul binevoitor se ascunde o doză mare de duritate.

– Mă scuzați, câte kilograme ați spus?

Milena este sigură că interlocutoarea ei a încurcat numerele în franceză: în cei trei ani de când a deschis gelateria, cele mai mari comenzi au fost de două caserole de câte un kilogram, iar asta în toiu lunii august.

– Zece. Unu-zero. Jumătate din douăzeci. Din toate sortimentele pe care le aveți. E destul de urgent. Se poate?

– Sigur că se poate.

Milena se străduiește să alunge sentimentul de neîncredere.

– Fantastic, sunt foarte mulțumită!

Entuziasmul din vocea femeii este stânjenitor, la fel ca trecerea ei de la amabilitatea de mai înainte la nerăbdare.

– Și eu! Milena nu reușește să nu se lase molipsită de satisfacția femeii, chiar dacă prin gând îi trece bănuiala că ar putea fi o farsă. Îmi dați adresa?

– Chemin de la Forêt, Les Vieux Oliviers. Vocea scandează fiecare cuvânt, ca să se facă înțeleasă, în ciuda zgomotului de fond. Veți vedea inscripția marcată cu foc, pe trunchiul de copac, în dreapta porții. Nu aveți cum să nu o găsiți.

– În regulă. Milena ar vrea să mai întrebe ceva, dar nu știe exact ce. Atunci, pe curând!

– Pe curând!

Vocea de la celălalt capăt al firului pare fericită că au ajuns la o concluzie satisfăcătoare; închide telefonul.

Milena pune receptorul la loc, apoi se holbează timp de o secundă sau două la Guadalupe. Își vine în fire și începe să se miște cu repeziciune.

– Ajută-mă să umplu zece caserole de un kilogram. Din toate aromele.

– Zece? întreabă Guadalupe, șocată.

– Da, zece! Zece!

Milena ia de pe raft caserolele de un kilogram din polistiren expandat și le aliniază pe teighea.

Guadalupe își vine și ea în fire. În scurt timp, amândouă mănuiesc cu frenezie spatulele.

Doi

Nick Cruickshank își conduce mașina Ape Piaggio, model Capri, albă, cu plafon de pânză și scaune din stofă albă, de-a lungul aleii asfaltate, de un roșu-marونیu, care trece printre șirurile de măslini. Cerul este de un albastru-deschis și nu ar fi o dimineață chiar rea, ținând cont de anotimp, doar că pe Nick îl doare capul și îl încearcă o senzație de greață din pricina whisky-ului băut cu o seară înainte, împreună cu idiotul de Wally. Și asta în pofida cocktailului Bloody Mary pe care, imediat după trezire, o rugase pe doamna Jeanne să i-l prepare ca antidot. Vehiculul lui pe trei roți arată ridicol, dar e destul de amuzant; i l-au trimis cadou din Italia, probabil în speranța că, mai devreme sau mai târziu, avea să apară în vreo sesiune fotografică sau în vreun videoclip filmat aici. Dacă se gândește mai bine, de ceva vreme lucrurile pe care ar fi fost fericit să și le cumpere singur le primește cadou, în timp ce, pentru lucrurile de care s-ar lipsi de bunăvoie, trebuie să continue să plătească. De exemplu, de zeci de ani nu reușește să mai cheltuiască vreun cent pe o chitară sau un amplificator, ori pe o jachetă din piele (pe când încă i se permitea să poarte așa ceva) sau nici măcar pe o eșarfă din mătase. În schimb, trebuie să le dea întruna bani pentru cele două foste soții și cinci copii ai lui și pentru cererile lor interminabile. Paradoxal, așa este, dar viața lui este făcută din paradoxuri; serios. Cum ar fi și ideea de a bea un Bloody Mary ca să remedieze consecințele unei băute. Însă doctorul lui personal, James Knowles, i-a confirmat cu ani în urmă

Ră că acest lucru are o oarecare bază reală, proprietățile roșiilor combinate cu etanolul din noua băutură alungând metanolul toxic rămas în sânge, sau ceva de genul ăsta. În orice caz, nu este o problemă cu care să se confrunte deseori: încă din 2006 trăiește prea sănătos, cu câte o rară excepție, când se găsește câte ceva care să îl ducă pe căi greșite, așa ca aseară.

În orice caz, se simte rău în general, bașca treaba asta cu pana de curent, care îi dă senzația unei catastrofe iminente. Aldino a descoperit că toată regiunea a rămas fără curent: cum să nu te gândești, măcar în treacăt, că ceva a aruncat în aer centralele electrice ca să treacă la un masacru bine planificat? Nu este vorba de paranoia, ci de faptul că lumea devine un mediu destul de tensionat, unde este mai bine să fii în alertă dacă vrei să îți crești puțin șansele de a nu sfârși rău. Uită-te numai la măsurile de precauție care trebuie luate acum la concertele trupei Bebonkers: detectoare de metale la intrări, agenți de pază în afara garderobelor, gărzi înarmate sub scenă, vehicule blindate. Și știi că s-ar putea ca toate acestea să nu ajute la nimic, că doi sau trei imbecili spălați pe creier, aciuți prin vreo medresă finanțată de niște nemernici din Arabia Saudită, ar putea oricând să se strecoare fără ca să-și dea ceva seama la timp.

Sunt reflecții care îl fac să vrea să apese pe accelerație, chiar dacă hârbul pe care îl conduce atinge doar vreo cincizeci de kilometri pe oră. Nick Cruickshank trage mânerul la maximum, încercând să stoarcă motorul de 200 cm³ de toată viteza de care este capabil. Drept urmare, vehiculul urmează o traiectorie incertă, se unduiește greu la fiecare ondulație cât de mică a drumului. Din când în când, una dintre roțile din spate se freacă de nodurile pomilor din crângul de măslini, împrôșcând în aer pământ roșiatic; atunci trebuie să strângă tare volanul, ca să corecteze ruta.

La oarece distanță, printre măslini, vede trei muncitori care vor să tragă plasele portocalii, galbene și verzi răsfirate de alpacalele care, din cine știe ce motiv, se aleargă unele pe altele chiar pe-aici, deși ar avea atâta spațiu liber pe pajiști și în păduri. Nick ridică o

mână de pe volan ca să salute, chiar dacă muncitorii se află la distanță și par mai degrabă bănuitori decât prietenoși: dar se simte obligat să dea dovadă de eleganță, în calitate de proprietar străin care s-a îmbogățit prin intermediul unei slujbe care probabil că lor nici nu li se pare a fi una adevărată, cu vila lui mare și zeci de hectare de teren din pământurile lor. Ce-i drept, asta dacă am recunoaște că acela chiar este pământul lor, întrucât, dacă ne uităm mai bine la ei, chiar și așa, din mișcare și clătănându-se, par a fi mai degrabă din Orientul Mijlociu decât francezi. De fapt, ar putea foarte bine să fie niște teroriști islamici care își ascund mitralierele AK 47 printre șirurile de măslini și așteaptă momentul potrivit ca să ciuruiască un simbol al Occidentului păgân și corupător. Aldino îi spusese că verificase împreună cu poliția locală identitatea tuturor celor care lucrează pe moșie, dar se prea poate ca aceștia să-și fi procurat documente false, sau să fi ucis trei muncitori adevărați ca să le ia locul.

Nick Cruickshank simte cum pune stăpânire pe el o tensiune ca aceea care îl încearcă înaintea unui concert, îndeajuns cât să-i alunge metanolul din sânge mai bine decât reușise să o facă cocktailul Bloody Mary pe care i-l pregătise doamna Jeanne. Îi vine în minte faptul că băutura pe care a servit-o azi-dimineață ca să își revină ar putea ajunge unul dintre acele detalii tragice și ridicole pe care mass media le scoate la înaintare când scormonește prin viața sau, și mai bine, prin moartea celor ca el. Își imaginează deja titlurile din *Sun*, sau din *Mirror*: **ULTIMUL BLOODY MARY AL LUI NICK CRUICKSHANK**. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât i se contractă mai tare mușchii stomacului și ai brațelor, cu atât reușește mai puțin să-și desprindă privirea de la muncitorii-teroriști dintre plasele portocalii, galbene și verzi. Apoi roata din spate dreapta se freacă din nou de bulgării de pământ și singura roată din față își pierde direcția. Vehiculul virează încontrolabil spre livada de măslini. Încearcă să tragă de mâner ca să reia controlul, dar nu reușește: tricicleta cu motor o ia în ce direcție vrea, traversează hurducăind un șir de bulgări de pământ, târăște cu roțile plasele pentru măslini, huruie, evită în mod miraculos pom